

Nr 300

Av herr Andersson, Torsten, och herr Johansson, Robert, om viss
ändring av semesterlagens regler om beräkning av semesterersättning.

Enligt paragraf 7 i lagen om semester utgår semester med en och en halv dag för varje kalendermånad av kvalifikationsåret, under vilket arbetstagen för arbetsgivarens räkning utfört arbete å minst sexton dagar. Uppstår vid beräkningen av semesterns längd brutet dagantal skall semestern utgå med närmast högre antal dagar.

Denna sistnämnda regel om uppräknig av antalet semesterdagar till närmast högre jämna antal kan utnyttjas av arbetstagare med s. k. okontrollerat arbete, vilka enligt lagen har rätt att utfå semesterersättning, för att skaffa sig oförtjänta förmåner. Om en dylik arbetstagare har haft anställning hos en arbetsgivare under en månad och därefter omedelbart slutar anställningen, har han intjänat ersättning icke för en och en halv semesterdag utan för två hela semesterdagar och äger uppbära ersättning härför. Skulle han fortsätta att byta anställning varje månad under ett helt år, kan han således erhålla ersättning för $12 \times 2 = 24$ dagar. För en person med stadigvarande anställning blir antalet intjänade semesterdagar under året $12 \times 1,5 = 18$ dagar. Även i andra avseenden föreligger möjlighet till missbruk av den ovan angivna regeln. Dagar, under vilka en arbetstagare varit ledig på grund av sjukdom, militärtjänstgöring eller därmed jämställda förhållanden, räknas enligt lagen som arbetsdagar och kvalificerar för semester eller semesterersättning. Om exempelvis en arbetstagare arbetar under de båda första dagarna av en månad, därefter är ledig för sjukdom under 13 dagar, sedan arbetar en dag under månaden och därefter slutar sin anställning är han berättigad till semesterersättning för två dagar, medan en arbetstagare, som icke varit ledig, intjänat en och en halv semesterdag, om han fortsätter sin anställning.

De nämnda differenserna i fråga om intjänad rätt till semester eller semesterersättning kan synas obetydliga, men enligt vad vi har oss bekant, lär det förekomma i icke ringa omfattning att mindre nogräknade arbetstagare ofta byter anställning och tar ut semesterersättning av arbetsgivarna, som ger dem större förmåner än vad arbetstagare med stadigvarande anställning kan påräkna. Regeln om uppräknig av brutet antal semesterdagar till närmast högre jämna tal, som väl tillkommit av rent praktiska skäl, ger

således viss möjlighet till missbruk. För att stävja möjligheterna härtill är det enligt vår mening lämpligt att företa en sådan ändring i lagen om semester, att den nämnda regeln icke skall tillämpas i fråga om beräkning av semesterersättning.

Men hänvisning till vad som sålunda anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av lagen om semester, att regeln om höjning av brutet antal semesterdagar till närmast högre jämna tal icke skall tillämpas vid beräkning av semesterersättning, samt

att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderliga ändringar i lagtexten.

Stockholm den 27 januari 1960

Torsten Andersson

Robert Johansson
